

Arrest

nr. 202 345 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WUYTS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in september 2001 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 februari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 8 maart 2018.

1.3. Op 15 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) S.(...), verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en van Berberse origine te zijn. U werd geboren op 20 november 1984 in het dorp Benisitar in Nador, Marokko. U ging tot het derde middelbaar naar school in uw dorp. U en uw familie hadden een zwaar leven in Marokko. Er was onvoldoende geld en daarom kon u niet verder studeren. U besloot Marokko te verlaten en uw kans te wagen in Europa. U verliet Marokko stiekem. U nam de boot naar Spanje en reisde met de bus verder tot België. U kwam hier in 2001 aan en begon te werken. In 2009 trouwde u met A.(...) F.(...), van wie u, tegen uw zin, gescheiden bent in 2011. Tijdens uw huwelijk had u een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Dit verblijf wordt u afgenomen op 4 april 2011, wat u op 26 mei 2011 werd betekend. Op 2 september 2011 doet u een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dewelke op 20 oktober 2011 onontvankelijk wordt verklaard. U blijft illegaal in België wonen.

Op 6 september 2017 wordt u aangehouden vanwege een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 7 september 2017 wordt u opgesloten in de gevangenis van Mechelen. Op 24 januari 2018 wordt u weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde u van het grondgebied te verwijderen. U wordt overgebracht naar een gesloten centrum. Op 15 februari 2018 dient u hier, daags voor de voorziene repatriëring naar Marokko op 16 februari 2018, een eerste asielaanvraag in. U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat u hier in België een relatie heeft met S.(...) A.(...) M.(...) en hier veel vrienden en familie heeft. In Marokko heeft u niemand meer, zo verklaart u. Bovendien zou uw familie al lang problemen ondervinden omwille van de betrokkenheid van uw oom, A.(...) M.(...), bij een mislukte aanslag op de koning van Marokko Hassan II in de jaren '70. Hierdoor zouden de administratie en de politie jullie slecht behandelen en geen kansen geven.

Tijdens uw verblijf in België wordt u drie maal veroordeeld wegens criminele feiten. Op 3 april 2012 wordt u veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot 6 maanden gevangenisstraf wegens poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Op 5 januari 2017 wordt u wegens een inbreuk op de wetgeving verdovende middelen veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 12 maanden (met 5 jaar uitstel voor 6 maanden). Op 6 december 2017 wordt u een derde keer veroordeeld, ditmaal door de Correctionele rechtbank van Mechelen, tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

U legt ter ondersteuning van uw asielaanvraag enkele artikels over uw oom, A.(...) M.(...), en de Wikipedia-pagina over "Le coups d'état des aviateurs" neer. In het administratief dossier bevinden zich een kopie van uw Marokkaanse identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, een kopie van het uittreksel van uw geboorteakte en een kopie van uw nationaliteitsbewijs. U bevestigde tijdens het gehoor dat dit uw documenten zijn.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Marokko en dit om de redenen die u hieronder kan lezen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u laattijdig, zijnde pas 17 jaar na aankomst in België, asiel heeft aangevraagd, wat een ernstige tegenindicatie is voor uw nood aan internationale bescherming. U kwam, volgens uw verklaringen voor het CGVS, in 2001 aan in België (gehoorverslag CGVS, p. 13) en u heeft pas op 15 februari 2018 asiel aangevraagd. Na uw illegaal vertrek uit Marokko en aankomst in 2001 in België onderneemt u geen stappen om zich in orde te stellen met uw verblijf (gehoorverslag CGVS, p. 22).

U verklaart dat u het toen niet nodig had om asiel aan te vragen, u was jong en u had er ook nooit aan gedacht (gehoorverslag CGVS, p. 16, 22). U verklaarde eveneens dat u het niet gepland had om asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 17). In 2009 trouwde u met A.(...) F.(...) en verkreeg u op die manier verblijfsdocumenten als familielid van een burger van de Unie. Hierdoor was het niet nodig om asiel aan te vragen, zo blijkt uit uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Er dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat u in het kader van het onderzoek naar uw huwelijk verklaard heeft dat u pas in 2003 bent aangekomen in België, en dus niet in 2001 zoals u nu beweert (zie verslag interview dossier vh-269-2009-5765-de). Vervolgens zou u van 2004 tot 2007 in Nederland verbleven hebben (zie verslag interview dossier vh-269-2009-5765-de). U ontkent tijdens het gehoor op het CGVS in Nederland verbleven of gewoond te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dit is merkwaardig. Wat er ook van zij, nadat u uw verblijfsrecht verliest in april 2011 na uw scheiding vraagt u op 2 september 2011 verblijf aan op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wat u wordt geweigerd op 20 oktober 2011. U doet geen asielaanvraag en onderneemt geen stappen om uw verblijf in orde te stellen. U verblijft dus gedurende bijna 7 jaar illegaal op het Belgisch grondgebied. U gevraagd waarom u toen geen asiel aanvraag antwoordde u dat u niet aan asiel aanvragen dacht en daarnaast was u verslaafd aan drugs. U was bezig met uw relatie en met uw leven, u dacht gewoon niet aan asiel aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 16, 17). Dit zijn geen geldige redenen voor het niet tijdig aanvragen van internationale bescherming.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat u reeds in september 2017 wordt vastgezet in een gesloten centrum, een terugkeerinterview heeft met de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 september 2017, en op 24 januari 2018 wordt overgedragen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Toch vraagt u pas asiel aan op 15 februari 2018, één dag voor de voorziene repatriëring naar Marokko op 16 februari 2018. U verklaart dat u nooit gedacht had dat België u effectief zou terugsturen naar Marokko (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het dient gezegd dat dit alles uw werkelijke nood aan internationale bescherming ernstig ondermijnt. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere jaren -17 jaar- wacht alvorens deze aan te vragen, en dan nog pas de dag voor uw geplande repatriëring. Dit alles wijst er ook op dat u enkel asiel aanvraag om deze geplande repatriëring af te wenden.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u Marokko heeft verlaten om aan uw slechte levensomstandigheden aldaar te ontsnappen. U verklaart naar België te zijn gekomen voor een beter leven (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uw vader werkte als arbeidsimmigrant in Duitsland (gehoorverslag CGVS, p. 10) en stuurde geld op naar de familie in Marokko. Uw familie had desondanks onvoldoende geld om u te laten studeren en u kwam naar België om hier te kunnen studeren (gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien had u hier veel familie wonen (gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaart ook nog dat u in Marokko niks heeft, geen huis, geen werk, niks (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15). U heeft hier bovendien een nieuwe relatie. Dit zijn echter enkel gronden die wijzen op een economisch en financieel motief om asiel aan te vragen en geen gronden om iemand internationale bescherming te geven. U verklaart daarenboven dat u geen vrees of schrik heeft om terug te keren naar Marokko en u heeft er geen idee van wat er zal gebeuren mocht u terugkeren (gehoorverslag CGVS, p. 15). Opnieuw zijn dit verklaringen die erop wijzen dat u om andere redenen dan om een werkelijke nood aan internationale bescherming wegens een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade asiel aanvraag.

U verklaart verder dat uw familie in slechte omstandigheden in Marokko leefde omdat een oom, A.(...) M.(...), in de jaren '70 een mislukte aanslag pleegde op de koning van Marokko, Hassan II. Sindsdien zou het slecht gaan met uw familie. Jullie gronden zouden afgenomen zijn en jullie kregen geen rechten. Het dient gezegd dat u hierin niet kan gevolgd worden. Vooreerst kan u niet precies zeggen wie deze persoon aan wie u uw familieproblemen linkt precies is: u denkt dat hij M.(...) heet (gehoorverslag CGVS, p. 18), maar weet niet welke de juiste familielink is tussen u en deze A.(...) M.(...). U denkt dat hij misschien een broer is van uw opa langs vaderskant (gehoorverslag CGVS, p. 24). U kan evenmin zeggen wat hij juist heeft gedaan bij het plegen van deze aanslag. U maakt melding van een aanslag met een vliegtuig maar wat er precies aan de hand was kan u niet zeggen, wat toch opmerkelijk is gezien de vermeende familielink tussen u en deze persoon (gehoorverslag CGVS, p. 4, 18, 19). Evenmin weet u wanneer deze aanslag precies plaatsvond (gehoorverslag CGVS, p. 18). Wat het beroep of de taak van A.(...) M.(...) is kan u evenmin zeggen, nochtans blijkt uit informatie die u zelf toevoegt dat hij een officier was bij de Marokkaanse luchtmacht (gehoorverslag CGVS, p. 24). Gezien uw onwetendheid over deze persoon en de precieze feiten kan er weinig geloof gehecht worden aan jullie familieband en aan het feit dat dit incident voor uw familie voor dergelijke problemen zou gezorgd hebben of zal zorgen.

Meer nog, u geeft duidelijk aan niet achter de exacte feiten te zijn gaan zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 4), een uitprint van een pagina van Wikipedia was voor u voldoende. Dit is een merkwaardige houding: mocht dit incident uw familie daadwerkelijk zoveel problemen hebben veroorzaakt en mocht u werkelijk weinig hierover geweten hebben in Marokko, kan men aannemen dat u moeite doet en interesse toont in deze zaak en op de hoogte bent van de redenen die aan de oorsprong liggen van deze problemen of op zijn minst pogingen doet zich te informeren.

Dat aan uw familie geen rechten zouden zijn gegeven omwille van jullie banden met deze aanslagpleger kan evenmin worden gevolgd. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw oom H.(...), de broer van uw vader, een winkel had in voedingswaren (gehoorverslag CGVS, p. 9) en dat de familie van uw moeder geen problemen kende (gehoorverslag CGVS, p. 12). Waar u zegt dat u moeilijkheden kende met de administratie in Marokko dient erop gewezen te worden dat u in 2008 nog een uittreksel van uw geboorteakte en een bewijs van nationaliteit verkregen heeft. Bovendien kon u in 2009 een Marokkaans paspoort aanvragen en kreeg u een identiteitskaart. Hoewel u aangeeft smeergeld te hebben betaald voor deze documenten toont dit aan dat u wel degelijk de nodige documenten krijgt van de Marokkaanse administratie (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het is bovendien merkwaardig dat u alles over uw familieband met deze persoon pas te weten komt eens u in België bent en hier documenten opvraagt bij het Marokkaanse consulaat (gehoorverslag CGVS, p. 18). Men kan verwachten dat mocht uw familie daadwerkelijk gevisieerd worden door de Marokkaanse overheid wegens een band met deze persoon u dit reeds wist in Marokko en niet pas in 2008 als u regelingen treft voor uw huwelijk met A.(...) F.(...). Daarnaast haalt u aan dat iedereen van uw familie Marokko verlaten heeft. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vader en zijn broers na hun actieve arbeidsjaren in Europa teruggekeerd zijn naar Marokko (gehoorverslag CGVS, p. 9-11), en dat uw moeder steeds in Marokko is blijven wonen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Aldus kloppen uw verklaringen niet als zou uw ganse familie buiten Marokko verblijven. U kan ook geen andere problemen aanhalen die uw familieleden hebben gekend wegens deze familieband met M.(...) A.(...) dan het afnemen van jullie gronden, waarover u overigens weinig tot niks kan zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 20, 24). U verklaarde bovendien dat geen van uw familieleden is gevlucht uit Marokko. Iedereen vertrok als arbeidsmigrant naar Europa met een arbeidscontract (gehoorverslag CGVS, p. 20). Uzelf keerde in 2011 zelfs terug naar Marokko voor drie weken, en ondervond geen problemen (gehoorverslag CGVS, p. 20). U verklaart dat de politie op de luchthaven u fouilleerde en uw Marokkaans geld af gepakt heeft, dit echter omdat het volgens de Marokkaanse wetgeving niet toegelaten zou zijn dat Marokkaans geld het land verlaat (gehoorverslag CGVS, p. 20). Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat dit het gevolg was van het feit dat u de naam 'A.(...)' draagt en daardoor geassocieerd wordt met deze mislukte aanslag. Voor uw komst naar Europa kende u ook geen problemen met de politie in Marokko (gehoorverslag CGVS, p. 21).

Bovendien werd u op 28 september 2017 gehoord door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw identificatie. Er werd u gevraagd of er redenen waren dat u niet terug kon gaan naar Marokko. U verklaarde toen enkel dat u een relatie heeft in België met een vrouw en veel familieleden, dat uw vader in Duitsland heeft gewoond en overleden is (zie Vragenlijst (gevangenis) Sectie Identificatie en Verwijdering van 28/9/2017). Van problemen in Marokko omwille van uw naam 'A.(...)' maakte u geen melding. Wanneer er u door het CGVS gevraagd wordt naar een verklaring voor deze omissie stelt u eerst dat deze vraag u niet werd gesteld door DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 17). Pas op het moment dat de vraag die gesteld werd door DVZ u letterlijk wordt voorgelezen, geeft u toe en stelt u enkel dat u niet dacht dat ze u zouden terugsturen naar Marokko (gehoorverslag CGVS, p. 17-18). U biedt aldus geen verklaring voor het niet eerder vermelden van deze problemen. Mocht u daadwerkelijk grote problemen verwachten bij een terugkeer naar Marokko omwille van uw vermeende familieband met M.(...) A.(...) kan verwacht worden dat u dit toen reeds aanhaalde. Dat u toen in de veronderstelling was dat ze u niet zouden terugsturen naar Marokko kan dit gebrek niet verschonen. Uit dit alles kan worden afgeleid dat er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat u in Marokko problemen zou kennen omwille van een familieband met een pleger van een mislukte aanslag op de Marokkaanse koning in de jaren '70.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De uitprint van de Wikipediapagina geeft informatie over de aanslag uitgevoerd door onder andere A.(...) M.(...) maar toont niet uw familieband met hem aan, noch dat u hierdoor problemen zou ondervinden of ondervonden hebben. Hetzelfde geldt voor het artikel over de aanslag dat u voorlegt. De identiteitsdocumenten, zoals de kopie van uw paspoort, de kopie van uw identiteitskaart, de kopie van het bewijs van nationaliteit en de kopie van het uittreksel van uw geboorteakte tonen slechts uw identiteit en nationaliteit aan.

Het feit dat u op dit moment een nieuwe relatie heeft met de Belgische S.(...) A.(...) M.(...) en met haar wenst te trouwen is geen reden om u internationale bescherming te verlenen aangezien dit louter een familiale aangelegenheid betreft.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Marokko vervolging of ernstige schade dient te vrezen. U hebt met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling –, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van de vluchtelingenconventie, een manifeste appreciatiefout, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het principe van behoorlijk bestuur en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker tracht vooreerst zijn laattijdige verzoek om internationale bescherming te vergoelijken, stellende dat hij eerst en vooral niet precies wist wat een asielprocedure inhoudt, laat staan wanneer een verzoek om internationale bescherming dient te worden ingediend, dat hij ervan overtuigd was dat asiel iets is dat men pas mag of kan indienen op het moment dat men daadwerkelijk wordt gerepatriëerd, dat hij in België aankwam op de leeftijd van 16 jaar en het niet hoeft te verbazen dat iemand van die leeftijd niet bekend is met de asielprocedure en hier zelfs niet aan dacht, dat hij vervolgens verblijfsdocumenten heeft ontvangen op basis van zijn huwelijk met mevrouw A.F., dat hij in een negatieve spiraal terecht kwam gekenmerkt door een verslaving aan drugs toen deze relatie verbroken werd en hij zijn verblijfsrecht verloor, dat hij later een nieuwe relatie begon en ervan uitging dat hij op die manier terug verblijfsdocumenten zou verkrijgen, dat het niet hoeft te verbazen dat hij duidelijk een vertekend beeld heeft van de verschillende procedures aangaande het verkrijgen van internationale bescherming enerzijds en het verkrijgen van een verblijfsrecht anderzijds, dat hij immers nooit een doorgedreven opleiding heeft mogen genieten en hij het mentaal zeer moeilijk heeft gehad en dat hij daarnaast reeds 17 jaar in België verblijft, reden waarom hij dacht dat hij toch nooit uitgezet zou worden en waarom hij ook nooit heeft nagegaan of er nog bepaalde procedures waren die hij eventueel kon benutten.

Vervolgens betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zouden zijn asielmotieven deels van louter economische en familiale aard zijn. Hij voert aan: "(...) Verzoeker is inderdaad gevlucht uit Marokko om aan de slechte levensomstandigheden aldaar te ontsnappen, doch het is overduidelijk dat deze levensomstandigheden het gevolg zijn van een zware discriminatie dewelke verzoeker dient te ondergaan als gevolg van de acties van de heer M.(...) A.(...) in de jaren '70.

Verzoeker is aldus dienen te vluchten niet omwille van slechte levensomstandigheden an se, maar omdat hij in zulke slechte levensomstandigheden moet leven door zijn familienaam en de hieruit resulterende discriminatie waaraan hij in Marokko onmogelijk kan ontsnappen.

Door de zware discriminatie dewelke verzoeker moest ondergaan en welke tot gevolg had dat verzoeker onmogelijk een normaal leven in Marokko kon opbouwen, is hij aldus gevlucht.

Dit is ook de reden dat de andere leden van de familie van verzoeker Marokko zijn ontvlucht.

(...)

Het is aldus overduidelijk dat de familieleden van verzoeker Marokko zijn ontvlucht vanwege de situatie daar, met name de discriminatie die ze meemaakten omdat ze familie zijn van de heer M.(...) A.(...).

Verzoeker is aldus duidelijk gevlucht om aan deze discriminatie te ontsnappen, dewelke leidde tot mensonwaardige omstandigheden om in te leven.

Het is aldus niet zo dat de familieleden van verzoeker allen uit Marokko zijn vertrokken met een arbeidscontract om ergens te gaan werken als arbeidsmigrant zoals verwerende partij poogt aan te halen.

De familieleden van verzoeker hebben Marokko ontvlucht, doch hebben daarna meteen gepoogd om zich te integreren in deze nieuwe land en daartoe ook werk te zoeken, zodat ze niet ten laste komen van de staat en dus daar kunnen blijven, waar zij wel de mogelijkheid hebben om een leven op te bouwen, vrij van discriminatie.

Dat verzoeker daarnaast aanhaalt dat hij een relatie heeft mag niet verbazen.

Verzoeker weet dat indien hij moet terugkeren naar Marokko waar hij omwille van zijn naam gediscrimineerd wordt en er daar sprake is van een inreisverbod, dat hij zijn vriendin mogelijk niet meer zal kunnen zien.

Doch het is niet omwille van deze redenen dat hij Marokko zou hebben verlaten, verzoeker kende haar immers op dat moment nog niet.

Verzoeker heeft daarenboven ook duidelijk aangegeven dat hij Marokko verlaten heeft omwille van de vele problemen die hij en zijn familie ondergingen in Marokko en dus niet eenvoudigweg om hier te kunnen studeren, zoals verweerder insinueert.

Dat verzoeker daarenboven net naar België is gevlucht, komt omdat een groot deel van zijn familie hier wonen, is niet meer dan logisch te noemen.

Als men een land ontvlucht, gaat men vaak op zoek naar die landen waar andere familieleden wonen, zeker als men nog minderjarig is. (...)"

In een volgend onderdeel tracht verzoeker zijn gebrekkige kennis over M.A. te verklaren, stellende dat niemand van zijn familie hem op enig moment nadere informatie heeft gegeven over deze persoon en de familieband met hem toen hij nog in Marokko was. Dit hoeft volgens verzoeker ook niet te verbazen. Het is naar mening van verzoeker immers niet verwonderlijk dat zijn familie dit liever verborgen houdt en dat men een minderjarige jongen ook niet met zulke zware verhalen wil opzadelen. Verzoeker heeft wel de nodige pogingen ondernomen om zich hierover te informeren, getuige hiervan onder meer de verschillende artikelen die hij heeft aangebracht. De informatie die hij heeft gevonden is echter in het Frans opgesteld doch verzoeker kan geen Frans lezen. Verzoeker voegt hieraan toe: *"Toen verzoeker in België aankwam, was hij natuurlijk gelukkig te zijn ontsnapt uit Marokko en heeft hij zich vooral op zijn eigen leven gefocust zoals met name zijn huwelijk met mevrouw A.(...), de neerwaartse spiraal hierna met drugsverslaving, de nieuwe relatie met mevrouw E.(...),...*

Verzoeker heeft zich niet meteen bezig gehouden met de moeilijkheden dewelke zijn familie kende in Marokko, daar zoals gesteld niemand hem hier ook meer over zei en hij hier in België daardoor ook geen problemen kende.

Het is pas in het licht van de recente veranderingen, dat verzoeker zich genoodzaakt heeft gezien om hieromtrent meer info te zoeken, doch de mogelijkheden tot onderzoek en dergelijke in een gesloten terugkeercentrum zijn natuurlijk beperkt.

Verzoeker heeft niettemin gepoogd om toch de nodige informatie te vinden opdat verwerende partij zich een beeld kan schetsen van de gebeurtenissen.

Het feit dat verzoeker zelf geen Frans kon lezen, doet hieraan geen afbreuk.

De inhoud van de door verzoeker overhandigde documenten komt daarenboven ook overeen met het relaas dat verzoeker heeft kunnen samen puzzelen uit de informatie die hem gegeven werd door bepaalde instanties en personen en hij duidelijk steeds heeft onthouden.

Dat verzoeker niet in staat is geweest om verdere opzoekingen te doen, kan hem natuurlijk niet verweten worden en het is duidelijk dat hij hieromtrent de nodige pogingen heeft gedaan.

Er dient hierbij ook op te worden gewezen dat verzoeker ook verscheidene malen heeft gesteld dat hij met zijn familie geen verder contact heeft maar dat heel wat van zijn familieleden in België wonen, waarbij verscheidene ook hun achternaam reeds hebben aangepast

(...)

Het is dus duidelijk dat de aanslag van de jaren '70 door de heer M.(...) A.(...) nog steeds een zware impact heeft op diens afstammelingen.

Daarenboven kan het bestaan van de aanslag zelf ook niet door de verwerende partij worden ontkend. (...)"

Daarnaast betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat hij niet aantoonbaar daadwerkelijk nadeel te hebben ondervonden in Marokko door de naam 'A.': "(...) Verzoeker verwijst hieromtrent eerst en vooral naar hetgeen vermeld onder "2. Redenen van familiale en economische aard" waar hij reeds uitvoerig heeft aangetoond dat zijn familie ontvluchtte vanwege de zware en moeilijke levensomstandigheden waaronder zij leefden, net omwille van de naam A.(...).

Zij hebben wel steeds getracht om te werken in de landen waar zij naartoe gingen, doch dit kan verzoeker bezwaarlijk worden tegengeworpen.

Daarenboven is het zo dat verscheidene familieleden van verzoeker ook in België wonen en Belg zijn geworden en ook hun naam hebben veranderd

(...)

Verwerende partij had aldus eenvoudigweg kunnen nagaan of zij mogelijks nog andere familieleden van verzoeker hebben gehad die asiel hebben aangevraagd en dit om dezelfde redenen als verzoeker.

Hieruit zou dan ook duidelijk blijken dat personen met de naam 'A.(...)' in Marokko nog steeds gediscrimineerd worden.

Verzoeker dient echter vast te stellen dat dit helaas niet is gebeurd.

Daarenboven haalt verwerende partij aan dat de moeder van verzoeker en haar familie geen last hadden van enige discriminatie daar zij in Marokko bleven wonen, maar dit is normaal.

De moeder van verzoeker is immers geen afstammeling van de heer A.(...) M.(...) en draagt dan ook zijn achternaam niet.

(...)

Het is dan ook niet te verwonderen dat de familie langs verzoeker zijn moeders zijde geen last heeft gehad met de naam 'A.(...)', daar zij deze aldus niet dragen.

Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker aanhaalt dat een probleem onder andere is dat hij geen administratieve documenten kan verkrijgen, doch dat hier geen geloof aan kan worden gehecht omdat verzoeker ze uiteindelijk heeft kunnen verkrijgen na het betalen van smeergeld.

Het is echter duidelijk dat verzoeker geen documenten kan verkrijgen in tegenstelling tot de andere Marokkaanse bevolking, doch uiteindelijk heeft verzoeker het geluk gehad een corrupte ambtenaar te vinden die na betaling van smeergeld hem het benodigde document wilde bezorgen, ook al is het verkrijgen van deze documenten normaal gratis.

Hieruit kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet zou worden gediscrimineerd, in tegendeel blijkt hieruit zelfs duidelijk dat verzoeker net wel gediscrimineerd wordt daar het voor hem zo goed als onmogelijk is zulke documenten te bekomen zonder beroep te doen op corrupte ambtenaren

(...)

Het is aldus overduidelijk dat telkens wanneer verzoeker of zijn familie met enige tak of afdeling van de staat in aanraking kwamen, dat zij hierbij gediscrimineerd worden.

Een ander voorbeeld dat door verzoeker is aangehaald, is dat hij het beetje Marokkaans geld dat hij bij zich had niet mee mocht nemen naar België.

De Marokkaanse douane zei hierbij tegen verzoeker dat het bij wet verboden zou zijn Marokkaans geld uit te voeren, doch dit is duidelijk niet het geval:

"U mag maximaal 2.000 Marokkaanse dirham in- en uitvoeren. Vreemde valuta met een tegenwaarde van meer dan 100.000 MAD dient te worden aangegeven bij de Marokkaanse douane." (GWK Travelex, <https://www.gwktravelex.nl/online-reismagazine/reisgidsen/marokko>)

"Betaalmiddelen

Invoer

Binnenlandse betaalmiddelen mogen tot MAD 2.000 worden ingevoerd.

Buitenlandse betaalmiddelen mogen vrij worden ingevoerd. Bedragen boven MAD 100.000 moeten worden aangegeven.

Uitvoer

Binnenlandse betaalmiddelen mogen tot MAD 2.000 worden uitgevoerd.

Buitenlandse betaalmiddelen mogen vrij worden uitgevoerd. Bedragen boven MAD 100.000 tot het bedrag wat bij invoer aangegeven is."

(ANWB, <https://www.anwb.nl/vakantie/marokko/informatie/douane>)

Het is aldus zo dat nadat verzoeker zijn paspoort heeft getoond, waarop zijn naam duidelijk zichtbaar staat, dat hij opeens zijn Marokkaanse gelden met een drogreden moest afgeven

(...)

Het is dus duidelijk dat verzoeker wel degelijk gediscrimineerd werd omwille van zijn achternaam 'A.(...)', waarbij ook steeds door de betrokken instanties als politie en het consulaat de link wordt gemaakt naar de gefaalde aanslag in de jaren '70 door de heer M.(...) A.(...) op de Marokkaanse koning.

Verwerende partij haalt tenslotte ook nog aan dat de vader van verzoeker nog is teruggekeerd uiteindelijk naar Marokko en daar nog zijn laatste levensjaren heeft doorgebracht.

Dit mag niet verbazen daar de vader van verzoeker aldus vele jaren gescheiden is geweest van zijn vrouw tijdens zijn verblijf in Duitsland en het niet vreemd te noemen is dat zij hun laatste jaren toch nog samen door wilden brengen.

Daarenboven is er sprake van een wijdverspreide discriminatie gericht tegen personen met de naam 'A.(...)' en het is niet zo omdat de vader van verzoeker is teruggekeerd, dat dit opeens zou gestopt zijn.

Dit blijkt ook uit het feit dat de vader van verzoeker zijn brieven met pensioen nooit mocht ontvangen, maar dat de gemeente deze eenvoudigweg heeft vastgehouden (...)."

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus –, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A van de vluchtelingenconventie, een manifeste appreciatiefout, artikel 3 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het "*motivatiebeginsel*", hekelt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt ingegaan op de vraag naar subsidiaire bescherming. Onder verwijzing naar diverse persartikels en rapporten, merkt verzoeker op dat Marokko de mensenrechten schendt van gedetineerden en personen die door de politie worden vastgehouden. Verzoeker wijst erop dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij in Marokko reeds problemen heeft gekend en dat hij in de gevangenis zal terechtkomen indien hij naar Marokko moet terugkeren, waarbij het duidelijk is dat hij door zijn 'achternaam' zeker geen beroep kan doen op enige tussenkomst van de politie om hem te beschermen daar zij natuurlijk net degene zijn die tot de schending van mensenrechten overgaan en hij door hen gediscrimineerd wordt door zijn achternaam 'A.'. Verzoeker wijst er daarnaast op dat hij arm is en dat hij bij terugkeer de smeergelden die de douaniers en andere ambtenaren van hem vragen niet zal kunnen betalen, waardoor hij ook blootgesteld wordt aan de eerder vermelde schending van mensenrechten.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij laattijdig, pas 17 jaar na aankomst in België, asiel heeft aangevraagd, wat een ernstige tegenindicatie is voor zijn nood aan internationale bescherming, (ii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij Marokko heeft verlaten om aan zijn slechte levensomstandigheden aldaar te ontsnappen, dat hij naar België kwam om hier te kunnen studeren en omdat hij hier veel familie had wonen, dat hij in Marokko geen huis en geen werk heeft en dat hij bovendien in België een nieuwe relatie heeft, doch dit enkel gronden zijn die wijzen op een economisch en financieel motief om asiel aan te vragen en geen gronden zijn om iemand internationale bescherming te geven, en ook zijn verklaringen dat hij geen vrees of schrik heeft om terug te keren naar Marokko en dat hij er geen idee van heeft wat er zal gebeuren mocht hij terugkeren erop wijzen dat hij om andere redenen dan om een werkelijke nood aan internationale bescherming wegens een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade asiel aanvraag, (iii) geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij en zijn familie in Marokko problemen zouden kennen omwille van een familieband met een pleger van een mislukte aanslag op de Marokkaanse koning in de jaren '70, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (iv) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet kunnen ombuigen daar de uitprint van een wikipediapagina en het artikel informatie geven over de aanslag uitgevoerd door onder andere A.M. maar niet zijn familieband met deze persoon aantonen, noch dat hij hierdoor problemen zou ondervinden of ondervonden hebben en de overige documenten slechts zijn identiteit en nationaliteit aantonen en (v) het feit dat hij op dit moment een relatie heeft met de Belgische S.A.M. en met haar wenst te trouwen geen reden is om hem internationale bescherming te verlenen aangezien dit louter een familiale aangelegenheid betreft.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 maart 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De asielinstanties hebben tot taak om de relevante elementen van dit verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te onderzoeken en te beoordelen. De beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op verzoekers extreem laatijdige verzoek om internationale bescherming: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u laatijdig, zijnde pas 17 jaar na aankomst in België, asiel heeft aangevraagd, wat een ernstige tegenindicatie is voor uw nood aan internationale bescherming. U kwam, volgens uw verklaringen voor het CGVS, in 2001 aan in België (gehoorverslag CGVS, p. 13) en u heeft pas op 15 februari 2018 asiel aangevraagd.*

Na uw illegaal vertrek uit Marokko en aankomst in 2001 in België onderneemt u geen stappen om zich in orde te stellen met uw verblijf (gehoorverslag CGVS, p. 22). U verklaart dat u het toen niet nodig had om asiel aan te vragen, u was jong en u had er ook nooit aan gedacht (gehoorverslag CGVS, p. 16, 22). U verklaarde eveneens dat u het niet gepland had om asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 17). In 2009 trouwde u met A.(...) F.(...) en verkreeg u op die manier verblijfsdocumenten als familielid van een burger van de Unie. Hierdoor was het niet nodig om asiel aan te vragen, zo blijkt uit uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Er dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat u in het kader van het onderzoek naar uw huwelijk verklaard heeft dat u pas in 2003 bent aangekomen in België, en dus niet in 2001 zoals u nu beweert (zie verslag interview dossier vh-269-2009-5765-de). Vervolgens zou u van 2004 tot 2007 in Nederland verbleven hebben (zie verslag interview dossier vh-269-2009-5765-de). U ontkent tijdens het gehoor op het CGVS in Nederland verbleven of gewoond te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dit is merkwaardig. Wat er ook van zij, nadat u uw verblijfsrecht verliest in april 2011 na uw scheiding vraagt u op 2 september 2011 verblijf aan op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wat u wordt geweigerd op 20 oktober 2011. U doet geen asielaanvraag en onderneemt geen stappen om uw verblijf in orde te stellen. U verblijft dus gedurende bijna 7 jaar illegaal op het Belgisch grondgebied. U gevraagd waarom u toen geen asiel aanvraag antwoordde u dat u niet aan asiel aanvragen dacht en daarnaast was u verslaafd aan drugs. U was bezig met uw relatie en met uw leven, u dacht gewoon niet aan asiel aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 16, 17). Dit zijn geen geldige redenen voor het niet tijdig aanvragen van internationale bescherming.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat u reeds in september 2017 wordt vastgezet in een gesloten centrum, een terugkeerinterview heeft met de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 september 2017, en op 24 januari 2018 wordt overgedragen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Toch vraagt u pas asiel aan op 15 februari 2018, één dag voor de voorziene repatriëring naar Marokko op 16 februari 2018. U verklaart dat u nooit gedacht had dat België u effectief zou terugsturen naar Marokko (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het dient gezegd dat dit alles uw werkelijke nood aan internationale bescherming ernstig ondermijnt. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere jaren -17 jaar- wacht alvorens deze aan te vragen, en dan nog pas de dag voor uw geplande repatriëring. Dit alles wijst er ook op dat u enkel asiel aanvraag om deze geplande repatriëring af te wenden."

Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoeker brengt met de argumentatie in het verzoekschrift geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Vooreerst kan hij niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift stelt dat hij niet precies wist wat een asielprocedure inhoudt. Hij verklaarde tijdens het gehoor immers "asiel is toch iemand die vlucht van zijn eigen land" (administratief dossier, stuk 5, p. 17), waaruit kan worden afgeleid dat hij wel degelijk kennis had van de mogelijkheid tot het aanvragen van internationale bescherming omwille van een vrees voor vervolging in het land van herkomst. Dit blijkt tevens uit zijn verklaringen dat hij nooit gepland had om asiel aan te vragen, dat hij er nooit aan gedacht heeft hij dit ook niet nodig achtte omdat hij een relatie had en zijn vriendin hem hielp, hij in de bouwbedrijven van zijn familie werkte, hij na zijn huwelijk een verblijfsrecht verkreeg, hij na zijn echtscheiding een regularisatieaanvraag heeft ingediend, hij nadat deze aanvraag werd geweigerd verslaafd raakte aan drugs, hij vervolgens een nieuwe relatie is aangegaan op basis waarvan hij hoopte opnieuw een verblijfsrecht te bekomen en hij ook niet had verwacht dat hij na een jarenlang verblijf in België nog zou worden teruggestuurd naar Marokko (administratief dossier, stuk 5, p. 16-17). Gelet op deze verklaringen kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij ervan overtuigd was dat asiel iets is dat men pas mag/kan indienen op het moment dat men daadwerkelijk wordt gerepatriëerd. De door verzoeker aangehaalde redenen voor het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming doen overigens niets af aan het feit dat hij zowel voor als na zijn huwelijk jarenlang illegaal in België heeft verbleven waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. Dat hij in de acht jaar voor zijn huwelijk en in de zeven jaar na zijn huwelijk aldus geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat hij "niet aan asiel heeft gedacht" en hij zich pas vluchteling heeft verklaard op de dag voor zijn geplande repatriëring, toont aan dat hij internationale

bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en dat hij met het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch enkel een repatriëring wilde afwenden, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Immers, waar verzoeker er nog op wijst dat hij slechts 16 jaar was toen hij aankwam in België en hij slechts een beperkte opleiding heeft genoten, en hij betoogt dat het aldus niet hoeft te verbazen dat hij niet bekend was met de asielprocedure, dient erop gewezen dat hij blijkens zijn verklaringen precies naar België is gekomen omdat hier veel familieleden van hem wonen. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat deze familieleden verzoeker wel zouden hebben ingelicht over en begeleid bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming zo hij daadwerkelijk zijn land van herkomst had verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker biedt met de verwijzing naar zijn jeugdige leeftijd op het ogenblik van zijn aankomst in België overigens niet de minste verklaring waarom hij ook na zijn echtscheiding in 2011, waarna hij zijn verblijfsrecht verloor, en nadat vervolgens zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geweigerd, nog steeds geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dat hij een vertekend beeld heeft van de verschillende procedures aangaande het verkrijgen van internationale bescherming enerzijds en het verkrijgen van een verblijfsrecht anderzijds, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift, kan de Raad geenszins overtuigen. Dit klemmt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor het indienen van zijn aanvraag tot regularisatie de bijstand genoot van een advocaat (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Zo verzoeker, die zich op dat ogenblik opnieuw illegaal op het Belgisch grondgebied bevond en dus het risico liep om bij een controle tegen de lamp te lopen, daadwerkelijk een vrees zou koesteren ten aanzien van zijn land van herkomst, mag worden verwacht dat hij deze vrees aan zijn advocaat kenbaar zou hebben gemaakt. Er kan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat zijn raadsman hem vervolgens het nodige en correcte juridisch advies zou hebben verschaft aangaande de wijze waarop hij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die hij beweert te koesteren ten aanzien van zijn land van herkomst. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming een contra-indicatie vormt voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.6.2. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u Marokko heeft verlaten om aan uw slechte levensomstandigheden aldaar te ontsnappen. U verklaart naar België te zijn gekomen voor een beter leven (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uw vader werkte als arbeidsmigrant in Duitsland (gehoorverslag CGVS, p. 10) en stuurde geld op naar de familie in Marokko. Uw familie had desondanks onvoldoende geld om u te laten studeren en u kwam naar België om hier te kunnen studeren (gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien had u hier veel familie wonen (gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaart ook nog dat u in Marokko niks heeft, geen huis, geen werk, niks (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15). U heeft hier bovendien een nieuwe relatie. Dit zijn echter enkel gronden die wijzen op een economisch en financieel motief om asiel aan te vragen en geen gronden om iemand internationale bescherming te geven. U verklaart daarenboven dat u geen vrees of schrik heeft om terug te keren naar Marokko en u heeft er geen idee van wat er zal gebeuren mocht u terugkeren (gehoorverslag CGVS, p. 15). Opnieuw zijn dit verklaringen die erop wijzen dat u om andere redenen dan om een werkelijke nood aan internationale bescherming wegens een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade asiel aanvroeg.”*

Verzoeker erkent dat hij uit Marokko is gevlucht om aan de slechte levensomstandigheden aldaar te ontsnappen doch stelt dat deze levensomstandigheden het gevolg zijn van de zware discriminatie die hij diende te ondergaan ten gevolge van de acties van zijn oom, M.A., die in de jaren '70 een mislukte aanslag pleegde op de koning van Marokko. Zoals reeds uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kan echter geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zouden hij en zijn familie in Marokko werkelijk dusdanig grote problemen hebben gekend en tot op heden nog steeds kennen omwille van een familieband met de pleger van een mislukte aanslag op de Marokkaanse koning in de jaren '70.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker op 28 september 2017 in de gevangenis van Mechelen door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, Sectie Identificatie en Verwijdering, werd gehoord in het kader van zijn identificatie en terugkeer. Verzoeker werd voor aanvang van dit gehoor in kennis gesteld van het feit dat hij in het bezit zou worden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op zijn terugkeer naar zijn land van herkomst. Tijdens dit gehoor werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij redenen heeft waarom hij niet naar Marokko kan terugkeren, waarop hij slechts stelde *“Ja, ik heb een duurzame relatie. Mijn familie woont hier. Mijn vader woonde 40 jaar in Duitsland (is 3 maand geleden overleden).”* (vragenlijst (gevangenis), vraag 9). Verzoeker maakte hierbij geen enkele melding van problemen die hij in Marokko zou kennen/hebben gekend omwille van zijn naam ‘A.’. Zo verzoeker daadwerkelijk problemen verwachtte bij een terugkeer naar Marokko omwille van zijn vermeende familieband met M.A., mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij dit reeds in het kader van voornoemd interview zou hebben aangehaald. Dat hij toen in de veronderstelling was dat men hem toch niet zou terugsturen naar Marokko, zoals hij deze omissie trachtte te vergoelijken tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, stuk 5, p. 17-18), kan dit gebrek in zijn verklaringen allerminst verschonen.

Daarnaast leest de Raad in het administratief dossier dat verzoeker bij aanvang van de asielprocedure ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken slechts verklaarde armoede te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, verklaarde verzoeker *“Ik heb niets in Marokko, behalve mijn moeder. We hebben het daar heel zwaar. Ik had daar geen inkomen, geen werk en geen hulp. Ik kwam naar hier om te werken en geld te verdienen. Ik bleef gedurende +/- 8 jaar illegaal, maar ik werkte wel. Dan leerde ik mijn vriendin kennen en toen we huwden, kreeg ik verblijfsdocumenten. Ik kreeg ook een F-kaart en kon werken in de sprothol van de gemeente en ik volgde een inburgeringscursus. Toen mijn vrouw en ik uiteen gingen, werd mijn kaart ingetrokken terwijl ik nog aan het werken was. Zij heeft mij verlaten voor iemand anders en daardoor zit ik nu in de problemen. Ik ben hier opgegroeid en ik heb hier veel vrienden en familie en daarom zou het voor mij ook heel moeilijk zijn om terug te keren naar Marokko en daar te leven.”* Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker Marokko heeft verlaten om economische redenen en niet omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Pas wanneer hem werd gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen van algemene aard heeft gekend, haalde hij aan *“De oom van mijn vader heeft vroeger geprobeerd in de politiek te stappen. Hierdoor hebben wij ook problemen. Door mijn familienaam, word ik geassocieerd met hem en word ik als slecht aangezien. Onze grond en rechten werden afgepakt omdat hij in de politiek wou stappen.”* (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst CGVS, vragen 3.4., 3.5. en 3.7.). Zo verzoeker werkelijk Marokko is ontvlucht om te ontsnappen aan een verregaande discriminatie die het voor hem onmogelijk maakte om een normaal leven op te bouwen en die ertoe leidde dat hij in mensonwaardige omstandigheden diende te leven, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift, mag worden verwacht dat hij dit onmiddellijk zou hebben vermeld wanneer hem werd gevraagd om de redenen uiteen te zetten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Dat verzoeker de problemen omwille van de oom van zijn vader slechts aanhaalt als zijnde een ‘probleem van algemene aard’ wijst erop dat deze voorgehouden problemen geenszins verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaakten. Verzoeker stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien dat deze problemen hun grondslag vinden in het feit dat de oom van zijn vader in de politiek wilde stappen, wat een geheel andere versie van de feiten is dat hetgeen hij uiteenzette tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal, namelijk dat hij en zijn familie in Marokko problemen kenden omdat deze oom in de jaren '70 een mislukte aanslag pleegde op de koning van Marokko. Het hoeft geen betoog dat dergelijke manifest afwijkende verklaringen verzoekers geloofwaardigheid niet ten goede komen.

Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd in diens oordeel dat verzoekers nagenoeg volledige onwetendheid over A.M. en de mislukte aanslag die hij heeft gepleegd, niet toelaat geloof te hechten aan de door verzoeker beweerde familieband, noch aan het feit dat dit incident voor hem en zijn familie voor dergelijke grote problemen zou hebben gezorgd of zal zorgen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende overwogen: *“U verklaart verder dat uw familie in slechte omstandigheden in Marokko leefde omdat een oom, A.(...) M.(...), in de jaren '70 een mislukte aanslag pleegde op de koning van Marokko, Hassan II. Sindsdien zou het slecht gaan met uw familie. Jullie gronden zouden afgenomen zijn en jullie kregen geen rechten. Het dient gezegd dat u hierin niet kan gevolgd worden.*

Vooreerst kan u niet precies zeggen wie deze persoon aan wie u uw familieproblemen linkt precies is: u denkt dat hij M.(...) heet (gehoorverslag CGVS, p. 18), maar weet niet welke de juiste familielink is tussen u en deze A.(...) M.(...). U denkt dat hij misschien een broer is van uw opa langs vaderskant (gehoorverslag CGVS, p. 24). U kan evenmin zeggen wat hij juist heeft gedaan bij het plegen van deze aanslag. U maakt melding van een aanslag met een vliegtuig maar wat er precies aan de hand was kan u niet zeggen, wat toch opmerkelijk is gezien de vermeende familielink tussen u en deze persoon (gehoorverslag CGVS, p. 4, 18, 19). Evenmin weet u wanneer deze aanslag precies plaatsvond (gehoorverslag CGVS, p. 18). Wat het beroep of de taak van A.(...) M.(...) is kan u evenmin zeggen, nochtans blijkt uit informatie die u zelf toevoegt dat hij een officier was bij de Marokkaanse luchtmacht (gehoorverslag CGVS, p. 24). Gezien uw onwetendheid over deze persoon en de precieze feiten kan er weinig geloof gehecht worden aan jullie familieband en aan het feit dat dit incident voor uw familie voor dergelijke problemen zou gezorgd hebben of zal zorgen. Meer nog, u geeft duidelijk aan niet achter de exacte feiten te zijn gaan zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 4), een uitprint van een pagina van Wikipedia was voor u voldoende. Dit is een merkwaardige houding: mocht dit incident uw familie daadwerkelijk zoveel problemen hebben veroorzaakt en mocht u werkelijk weinig hierover geweten hebben in Marokko, kan men aannemen dat u moeite doet en interesse toont in deze zaak en op de hoogte bent van de redenen die aan de oorsprong liggen van deze problemen of op zijn minst pogingen doet zich te informeren.” In het verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaring dat, mede gelet op zijn leeftijd, niemand van zijn familie hem heeft ingelicht over de hele kwestie toen hij nog in Marokko was. Zelfs zo verzoeker hierin zou worden gevolgd, moet het naar het oordeel van de Raad volstrekt ongeloofwaardig worden geacht dat hij zich hierover niet heeft geïnformeerd bij zijn ouders of zijn familieleden in België op het moment dat hij in 2008 moeilijkheden zou hebben ondervonden om de nodige documenten te verkrijgen met het oog op zijn huwelijk in België. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op dat ogenblik op het consulaat te horen kreeg dat zijn oom in de jaren '70 heeft geprobeerd om de koning te vermoorden, dat men hem om deze reden geen documenten wilde afleveren en dat hij de nodige documenten pas heeft kunnen bekomen na het betalen van smeergeld (administratief dossier, stuk 5, p. 18-19). Het tart naar het oordeel van de Raad dan ook alle verbeelding dat verzoeker, voor wie het naar eigen zeggen schrikken was toen hij dit te horen kreeg (administratief dossier, stuk 5, p. 18) en die blijkens zijn verklaringen toen pas zou hebben beseft dat zijn familie om deze reden al jarenlang wordt gevisieerd en gediscrimineerd, zich hieromtrent niet beter zou hebben geïnformeerd. Dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming een uitprint van een pagina van wikipedia en een artikel over de aanslag op de Marokkaanse koning voorlegt, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Dit klemmt des te meer daar verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dan wel informatie heeft opgezocht over A.M. en de aanslag die hij heeft gepleegd, doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij hieromtrent nog steeds amper informatie kan verschaffen. Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij zijn onwetendheid nog tracht te verklaren, stellende dat hij de door hem voorgelegde artikelen, die zijn opgesteld in het Frans, niet kan lezen. Niet alleen blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij Frans heeft geleerd op school (administratief dossier, stuk 5, p. 7), bovendien belette niets verzoeker om deze artikelen door iemand te laten voorlezen (hij spreekt immers Frans (administratief dossier, stuk 5, p. 7)) of om simpelweg informatie te vragen aan zijn familie, met wie hij in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift nog contacten onderhoudt (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, wijst op een verregaande desinteresse, die naar het oordeel van de Raad onverenigbaar is met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en dan ook verder afbreuk doet aan de oprechtheid van zijn asielrelaas.

Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing nog het volgende wordt uiteengezet: “Dat aan uw familie geen rechten zouden zijn gegeven omwille van jullie banden met deze aanslagpleger kan evenmin worden gevolgd. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw oom H.(...), de broer van uw vader, een winkel had in voedingswaren (gehoorverslag CGVS, p. 9) en dat de familie van uw moeder geen problemen kende (gehoorverslag CGVS, p. 12). Waar u zegt dat u moeilijkheden kende met de administratie in Marokko dient erop gewezen te worden dat u in 2008 nog een uittreksel van uw geboorteakte en een bewijs van nationaliteit verkregen heeft. Bovendien kon u in 2009 een Marokkaans paspoort aanvragen en kreeg u een identiteitskaart. Hoewel u aangeeft smeergeld te hebben betaald voor deze documenten toont dit aan dat u wel degelijk de nodige documenten krijgt van de Marokkaanse administratie (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het is bovendien merkwaardig dat u alles over uw familieband met deze persoon pas te weten komt eens u in België bent en hier documenten opvraagt bij het Marokkaanse consulaat (gehoorverslag CGVS, p. 18). Men kan verwachten dat mocht uw familie daadwerkelijk gevisieerd worden door de Marokkaanse overheid wegens een band met deze persoon u dit reeds wist in Marokko en niet pas in 2008 als u regelingen treft voor uw huwelijk met A.(...) F.(...).

Daarnaast haalt u aan dat iedereen van uw familie Marokko verlaten heeft. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vader en zijn broers na hun actieve arbeidsjaren in Europa teruggekeerd zijn naar Marokko (gehoorverslag CGVS, p. 9-11), en dat uw moeder steeds in Marokko is blijven wonen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Aldus kloppen uw verklaringen niet als zou uw ganse familie buiten Marokko verblijven. U kan ook geen andere problemen aanhalen die uw familieleden hebben gekend wegens deze familieband met M.(...) A.(...) dan het afnemen van jullie gronden, waarover u overigens weinig tot niks kan zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 20, 24). U verklaarde bovendien dat geen van uw familieleden is gevlucht uit Marokko. Iedereen vertrok als arbeidsmigrant naar Europa met een arbeidscontract (gehoorverslag CGVS, p. 20). Uzelf keerde in 2011 zelfs terug naar Marokko voor drie weken, en ondervond geen problemen (gehoorverslag CGVS, p. 20). U verklaart dat de politie op de luchthaven u fouilleerde en uw Marokkaans geld af gepakt heeft, dit echter omdat het volgens de Marokkaanse wetgeving niet toegelaten zou zijn dat Marokkaans geld het land verlaat (gehoorverslag CGVS, p. 20). Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat dit het gevolg was van het feit dat u de naam 'A.(...)' draagt en daardoor geassocieerd wordt met deze mislukte aanslag. Voor uw komst naar Europa kende u ook geen problemen met de politie in Marokko (gehoorverslag CGVS, p. 21)."

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Immers, waar hij stelt dat ook de andere leden van zijn familie Marokko zijn ontvlucht vanwege de discriminatie omwille van hun familieband met A.M. en hij ontkent dat zijn familieleden uit Marokko zijn vertrokken met een arbeidscontract om ergens als arbeidsmigrant te gaan werken, volstaat het te verwijzen naar zijn verklaringen tijdens het gehoor, waar hij uitdrukkelijk stelde dat niemand van zijn familie uit Marokko is gevlucht en dat zij met een contract naar Europa zijn gekomen (administratief dossier, stuk 5, p. 20). Zijn bewering dat verschillende van zijn familieleden in België hun familienaam hebben gewijzigd, wordt op geen enkele wijze gestaafd. Dat zijn moeder geen problemen kende in Marokko omdat zij de naam 'A.' niet draagt, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo verzoekers ganse familie werkelijk zou worden geviséerd en gediscrimineerd omwille van hun naam, is het vanzelfsprekend dat ook zijn moeder, die door haar huwelijk deel uitmaakt van deze familie, hierdoor zou worden getroffen. Voorts herhaalt verzoeker dat hij enkel administratieve documenten kan verkrijgen door het betalen van smeergeld, terwijl het verkrijgen van dergelijke documenten normaal gratis is. Zelfs zo aan verzoekers beweringen in dit verband enig geloof zou worden gehecht, maakt hij – het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen indachtig – geenszins aannemelijk dat dit geen gewoon geval van corruptie zou betreffen, hetgeen in Marokko wijdverspreid is zoals blijkt uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie, eerder dan dat het gaat om discriminatie op basis van zijn naam. Hetzelfde geldt voor zijn verklaringen dat hij zijn Marokkaans geld diende af te geven aan een politieagent op de luchthaven toen hij na een bezoek aan Marokko in 2011 naar België terugkeerde. Verzoeker voert nog aan dat het niet hoeft te verbazen dat zijn vader, die tijdens zijn verblijf in Duitsland vele jaren gescheiden is geweest van zijn vrouw, zijn laatste levensjaren nog met haar wilde doorbrengen. Indien het leven van verzoekers familie in Marokko werkelijk dermate slecht was/is als hij wil laten uitschijnen, mag het evenwel verbazen dat niet alleen zijn vader maar ook diens broers na hun actieve arbeidsjaren in Europa zijn teruggekeerd naar Marokko (administratief dossier, stuk 5, p. 9-11). Waar verzoeker tot slot aanhaalt dat zijn vader vanuit Duitsland nooit pensioen mocht ontvangen omdat de brieven die hem in dit verband werden opgestuurd werden achtergehouden door de gemeente, kan de Raad slechts vaststellen dat hij ook hiervan niet het minste begin van bewijs bijbrengt. Nochtans blijkt uit zijn verklaringen dat hij een advocaat heeft geraadpleegd om de zaak uit te zoeken en dat deze advocaat te weten is gekomen dat de Duitse autoriteiten zijn vader 15 jaar lang zochten om zijn pensioen in orde te brengen (administratief dossier, stuk 5, p. 22-23). Het is dan ook niet onredelijk te verwachten dat verzoeker hieromtrent documenten zou kunnen voorleggen.

2.6.3. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette asielmotieven.

De door hem neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: "De uitprint van de Wikipediapagina geeft informatie over de aanslag uitgevoerd door onder andere A.(...) M.(...) maar toont niet uw familieband met hem aan, noch dat u hierdoor problemen zou ondervinden of ondervonden hebben. Hetzelfde geldt voor het artikel over de aanslag dat u voorlegt. De identiteitsdocumenten, zoals de kopie van uw paspoort, de kopie van uw identiteitskaart, de kopie van het bewijs van nationaliteit en de kopie van het uittreksel van uw geboortakte tonen slechts uw identiteit en nationaliteit aan."

2.6.4. Zoals nog terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, is het feit dat verzoeker op dit moment een relatie heeft met de Belgische S.A.M. en met haar wenst te trouwen geen reden om hem internationale bescherming te verlenen aangezien dit louter een familiale aangelegenheid betreft.

2.6.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker onder verwijzing naar diverse persartikels en rapporten opmerkt dat Marokko de mensenrechten schendt van gedetineerden en personen die door de politie worden vastgehouden en hij poneert dat hij in de gevangenis zal terechtkomen indien hij naar Marokko moet terugkeren, wijst de Raad erop dat een loutere verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Hij slaagt er immers niet in te concretiseren waarom hij in geval van terugkeer in de gevangenis zal opgesloten worden. Hij kwam tijdens het gehoor immers niet verder dan *“Kijk als je slecht behandelt, als je naar gemeente gaat, of dinges gaat om iets te vragen ne dit en dat, daar gaan ze ons nog misbruiken, dat ga ik niet fijn vinden, dan ga ik ruzie maken, met marokkaanse gemeente en politie, maakt niet uit (...)”*, waarmee hij blijft steken in loutere beweringen en vermoedens en speculaties van zijnentwege, waarmee hij er allerm minst in slaagt aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Marokko in de gevangenis zal belanden.

Waar verzoeker nog wijst op de wijdverspreide corruptie in Marokko en stelt dat hij in geval van terugkeer de smeergelden die worden gevraagd door douaniers en ambtenaren niet zal kunnen betalen, kan dit bezwaarlijk volstaan om in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.7.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS